

Staffan Nihlén

STATUARIO

**KONST
HALLEN
HISHULT**

12 mars – 1 maj 2005

Katalog nr 62 i en löpande serie utgiven sedan 1994.
En förteckning av tidigare utställningar och kataloger finns på vår hemsida.

Katalogens idé & form – KÅ Gustafsson
Foto – KÅ Gustafsson och Staffan Nihlén (omslag s1).
Upplaga – 2.000 ex • © Konsthallen i Hishult, 2005
ISBN 91-85348-04-x

Öppettider:

September-april: onsdag-söndag 12-17.00.

Maj-augusti: tisdag-söndag 12-17.00

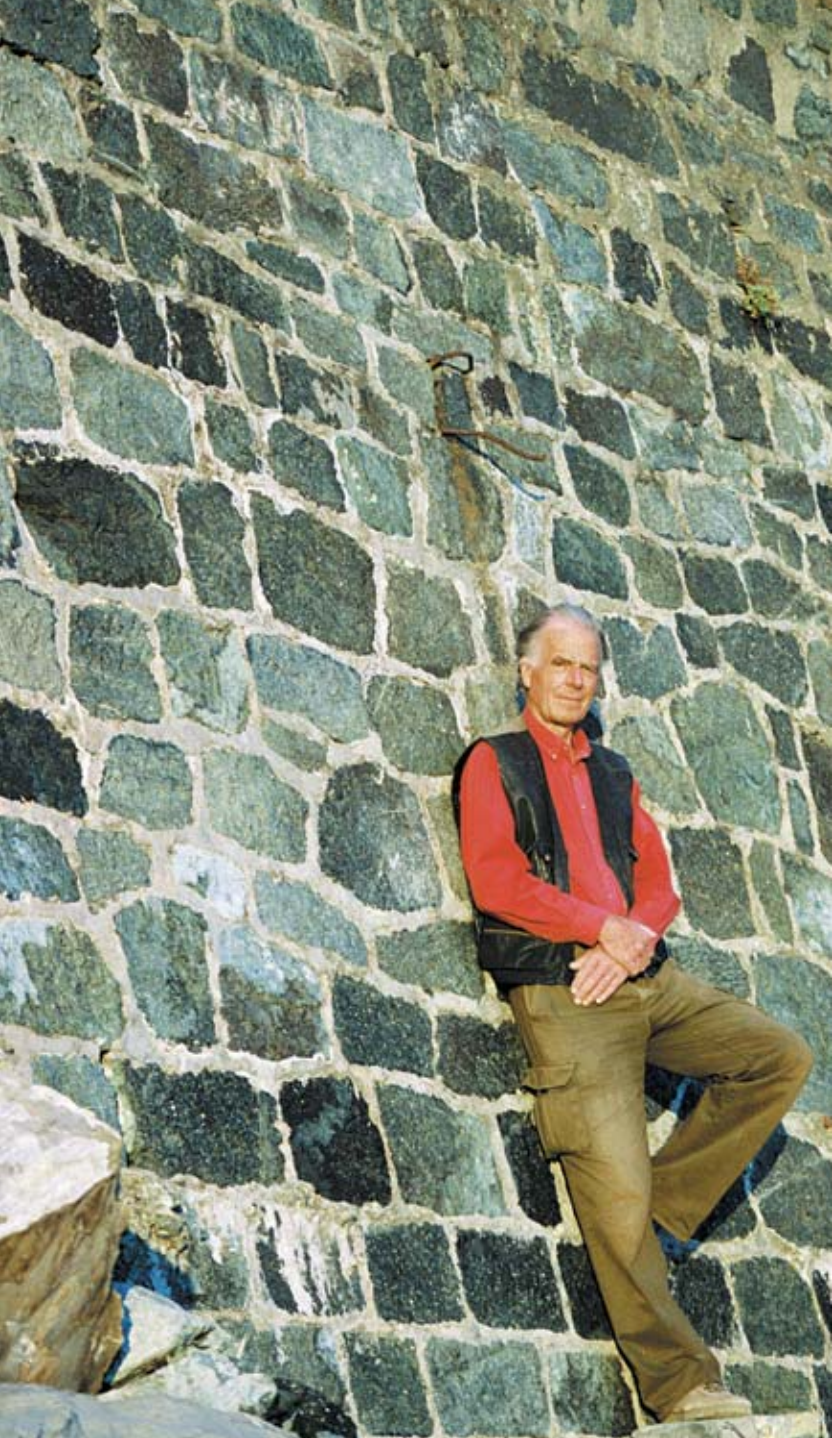
Övrig tid enligt överenskommelse.

Markarydsvägen 10, SE-310 21 Hishult, Sweden.

+46 (0)430-40321 • fax +46 (0)430-40363 • www.konsthallen.hishult.com

Katalogerna 2005 produceras med stöd av:

Tryck och bokbinderi: On Paper - Helsingborg

Staffan Nihlén

EN SKULPTURENS POET

Staffan Nihlén, en klassisk skulptör utan klassicism.
Attraherad av resor. Attraherad av det klassiska.
Attraherad av ljusets återklang i stenen.
Han hyser en nostalgi för myter. Har patos för poesi,
kunskap och den förklarande ur bilden.
Han är fylld av entusiasm för samtal: konst och filosofi
som drastiskt belyser en oändlig problematisering.
Han har ett blygsamt framträdande, får en särskild
lyskraft när han nämner konstnärer och poeter som
står honom nära. Han är en poet som inte förnekar
subjektivitet, utan använder sig av det.
Han undviker landskap som upphäver avståndet
mellan tingen, mellan människor och oändligheten.
Även om han aldrig nämner gud.
Han placerar konsten i en terräng av metaforer och
symboler. Inte för att återupprepa det redan sagda,
på ett uppenbart nytt sätt, men för att ge ett poetiskt
hölje, känsla- känsla av tillägg till de kreativa värdena
i skapandet. I måleriet, därför att han alltid har ett
starkt behov ”att uttrycka någonting annat”.
I skulpturen därför den föds från naturen, och ofta
består av partier som konstnären inte ens rört.

Han utsäger inga teorier, och idéerna ålägger han en fortsatt klagörande förklaring, tecknande, målade arbete med sten. Kallar stenarna med namn: tuff, kalksten, travertin, serpentin, sandsten, rosso di Levanto, verde di Levanto, granit, vit och grå marmor, giallo di Siena etc. Den riktiga hemligheten är utflödet som brer ut sig i tingen själv i naturen. Subjektet är objektet.

Han tillverkar inte konst som handelsvara, han tar sin tillflykt till det besjälade. Konst som är konst, inte som symptom på en pervers nevros i samhället, men som en symbol i en sinnlig komposition.

Han uppmärksammar och vill inte "ladda tingen med innebörd" utan istället "ge form åt en vision".

Klassikerna, medelhavslandskapet, Ligurien och Toscana, har fått honom att skulptera. Prins Eugens Waldemarsudde på Djurgården i Stockholm har fått honom att måla. Nihlén arbetar oftast vid Medelhavet, Levanto i Carraras närhet men också i Sverige. Han har en utomhusateljé, "havsateljén", i ett nedlagt f.d. etruskiskt stenbrott, där arbetet sker i en avskild och arkaisk atmosfär. Men Nihlén är inte intresserad av att stå utanför världen, utan det som intresserar honom är "människan i vilken universum är inneslutet" citerande Tarkowskij.

Det mänskliga visar sig också när Staffan Nihlén söker material för sin skulptur: "också trakten, platsen och vägen dit, människorna i stenbrottet, ja t.o.m. tonen på baren där jag äter min caprese är delaktiga i valet av den sten som blir skulpturens utgångspunkt". Det är vad skulptören Nihlén talar om i verkstaden Bottega Versiliese i Pietrasanta, men inte enbart om detta. Också om poesi och grekiska myter, om modern skulptur och fotografier av skulpturer i olika miljöer och landskap.

Upprepning är vän med den svenske skulptören Nihlén som älskar Antelami, Tino di Camaino och Giovanni Pisano. Som vandrare, som i gamla dagar, älskar att ströva omkring vid 700 tals kyrkan vid Corsignano och söka gula tuffstenar på platsen, slitna, en gång bearbetade.

”Under skulpterandet har stenen styrt min vilja och omärkligt övergått i sin tidigare existens.

Jag har lyssnat, stenen har svarat: två bilder har gått in i varandra”.

Nihlén talar och berättar om Demetra (fruktbarhetens gudinna) som ibland låter havet forsla bort stenar från det övergivna brottet, för att åter kastas upp igen efter årtionden, och på nytt fått form av havet.

En gång återerövrade havet några av Nihlén påbörjade skulpturer, för att efter en tid åter kasta upp dem.

”Förmodligen hade Demetra varit framme igen, hon hade fattat medlidande med mina ofärdiga arbeten, bättrat och slipat dem på ett sådant sätt att de fått en tydlig fingervisning om åt vilket håll jag skulle fortsätta med mitt arbete”:

Staffan Nihlén talar om konstens verktyg: "inte avkoppling utan påkoppling. Ständigt träna sina sinnen och slipa sina verktyg för att göra sig beredd. Upplevelsen uppenbarar sig inte utan motprestation". Han talar om skulptur, utplacerad i landskapet "för att se om dom har styrka att överaska och hävda sig i landskapet". Han talar också om den oregelbundna skönheten i stenarna, om hur kulturen påverkar seendet, om budskapet som stenen alltid befriar, om hammare, mejslar och filar som blir penslar "med vilka jag långsamt målar ljus och skugga på stenarna". Om skulpturen som en blandning av sak och idé. Nihlén talar om Kallemachos, Archilockos, Simonides, Meleagros, Alceo di Messene, Sapfo, föreningen mellan Alfeios och Aretusa, talar om virvlar, natur och konst, om naturen som imiterar konsten...

I Staffan Nihléns verk ges en tydlig bild av en skulptör med starka kompakta former, med en historisk resonans och fylld av ett medelhavsljus.

Det finns en inre intensitet och en modulation påfallande poetisk känsla i dessa stenar och som också utstrålar en mycket personlig intimitet.

Lätt att säga: en klassiker.

Mer exakt att säga: en klassiker utan klassicism, liksom Pound använder sig Nihlén av traditionen för att komma längre.

ALDO CASERINO, konstkritiker
Artikel införd i Il Cittadino den 22 februari 2005

